

DE LEEUWERIK.

Lieve leeuw'rik, die zoo blijde
 Zingt en opstijgt naar de lucht,
 Boven groene weiden zwevend,
 Niet gehinderd in uw vlucht!

Over berg en bosschen rijzend,
 Klimt gij tot in 't wolkgebied,
 En vandaar hoor ik uw tonen,
 Uw zoo zacht welluidend lied.

Lieve vogel, geef me uw vleug'len
 En uw zoeten zang ter leen;
 'k Vloog dan zingend op naar boven,
 Door de lucht en wolken heen.

Want hoe dichterbij den hemel,
 Denk ik, hoort de Heer mijn stem
 Beter, dan wanneer op aarde
 Ik zoo verre ben van Hem.

„Kindlief,” zingt hem toe de leeuwrik,
 „Als gij bidt, o weet, alsdan
 Dringt elk zuchtje en elke bede
 Hooger dan ik komen kan.

Jezus kent u, Jezus mint u,
 Hij geeft willig u gehoor:
 Sneller dan op arends vleug'len,
 Treft uw stem, uw lied zijn oor!”

DE ARARAT.

De naam *Ararat* is u zeker niet vreemd, en wanneer men u vraagt, wat hij beteekent, dan zult gij ongetwijfeld antwoorden: „'t is de naam van een der beroemdste bergen der aarde.”

Dat is ook zoo. Eigenlijk is de Ararat een landschap in Armenië, Jesaja 37 vs. 38, maar men heeft dien naam in het bijzonder gegeven aan den indrukwekkenden en ma-

jestueuzen berg, die zich te midden van dit landschap verheft.

Deze heilige berg is de hoogste van Armenië, wordt door de Turken Aghri-dagh (grootte berg) en door de Armeniërs Massis genoemd. Wanneer gij hem op uwe kaart wilt zoeken, moet gij zien naar de grenzen van Rusland, Turkije en Perzië, en zult hem alsdan zeker daar vinden. Hij heeft twee

kegels of toppen: de groote en de kleine Ararat. De eerste is 5156 meter hoog; de kleine telt slechts 3917, en ze zijn aan elkaar verbonden door een bergrug (zadel), die $1\frac{3}{4}$ geogr. mijl lang is.

De berg bestaat hoofdzakelijk uit trachyt, evenals de Drachenfels bij Königswinter. De bodem is vulkanisch en aan uitbarstin-

fessor Parrot (27 Sept. 1829), en na hem hebben Abich en Prof. James Bryce dit waagstuk ook ondernomen.

Wat voor ons echter het belangrijkste is, vinden wij in deze weinige woorden beschreven: »En de ark rustte in de zevende maand, op den zeventienden dag der maand, op de bergen van Ararat.» Genesis 8 vs. 4.

DE ARARAT.

gen onderhevig. In het jaar 1840 had er eene plaats, waardoor er een krater ontstond in de zoogenaamde St. Jakobs kloof, — eene uitbarsting, zoo geweldig, dat het klooster St. Jakob, door monniken bewoond, en het nabijliggende dorp Achury door de gloeiende lava verwoest werden.

De top van den berg, zooals gij op onze plaat kunt zien, is geheel met sneeuw bedekt en moeilijk te beklimmen. De eerste, die het waagde hem te bestijgen, was Pro-

Op een der hoogten aldus van dit landschap, wellicht op den hoofdberg, opende Noach veertig dagen later het venster der ark en liet een raaf uitvliegen, en daarna eene duif, die echter geene rust vond voor het hol van haren voet. Nog zeven dagen moest Noach wachten. Toen liet hij andermaal de duif uitvliegen, die tegen den avondtijd terugkeerde met een afgebroken olijfblad in haar bek, en sedert die gebeurtenis geldt de olijftak voor een beeld des vredes.

Wat er verder met Noach gebeurd is, nadat hij en de zijnen door de genadige hand Gods aan den zondvloed waren ontkomen, is u zeker niet onbekend. Nadat hij den Heer een altaar gebouwd en de verzekering ontvangen had, dat God voortaan den aardbodem niet meer vervloeken zou om des menschen wil, lezen wij, Genesis 9 vs. 20, dat hij begon een akkerman te zijn en een wijngaard plantte. De bewoners van het dorp Achury wijzen dan ook den reizigers de plaats aan, waar Noach den wijnstok heeft geplant op de Noord-westelijke helling van den Ararat. En wie het gelooven wil mag het doen. Thans is daar evenwel niets meer van akkerbouw en wijnstok te zien. De vruchtbaarheid van den grond is te niet gegaan onder de herhaalde bergstoringen en uitgietingen van lava en modderstroomen.

Sommige Christenen zijn van meening, dat God de verwoestingen te dier plaatse toegelaten heeft, opdat de mensch slechts van verre een blik zou slaan op een berg, die zoo krachtig van Zijne Majesteit en barmhartigheid getuigt.

Ik vond ergens een versje op de arke, aldus luidende:

't Kan erger niet, dan dat één vlot
Draagt 's werelds deugd en overschot.

En dit overschot, afgedaald van den Ararat, heeft zich sinds Noachs tijden over den aardbodem verspreid en de zegeningen genoten van Hem, die niet wil dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen. 2 Petr. 3 vs. 9.

SCHIJN EN ZIJN.

Te midden van veelkleurig ooft,
Dat prijkte op mijnen disch,
Lag ook een noot, niet lang geleën
Geplukt, en dus nog frisch.
Begeerig naar haar zoete pit,
Zette ik den kraker aan,
Maar ach! zij was van binnen zwart,
Verrot, geheel vergaan.

Geen jongen had wis deze noot
Wegwerpswaard genoemd,
Want heel haar uiterlijk was gaaf,
Haar netwerk fraai gebloemd.
En toch, zij gaf mij 't ware niet,
Haar schoon was louter schijn:
Wat baat, zoo 't binnenste niet deugt,
Uitwendig schoon te zijn?

Als 't schilderstuk een prulwerk is,
Hoe hindert ons de lijst!
En spot valt iedereen ten deel,
Die zulk een kladwerk prijst.
Al is een boek verguld op sneë,
En keurig uitgedost:
Zoo 'tvoor den geest geen voedsel geeft,
Dan is het slechte kost.

Hoevele menschen doen zich voor
Als vriendelijk en goed;
Maar kondt gij in hun binnenst zien,
Dan zaagt ge een boos gemoed.
Zoo menigeen danst 't lieven door,
Bloeit schijnbaar als een roos
Maar toch, een echte kenner zegt:
Hij is van binnen voos.

Hoe menig draagt een christ'lijk kleeid
En is des roemens vol,
Noemt zich een uitverkoren mensch,
Maar is van binnen hol.
Hij vreest niet, zoo zegt steeds zijn mond,
Voor strijd en doodsgevaar
Maar als beproeving hem bedreigt,
Dan wordt hij openbaar.

Het beste is een ootmoedig hart,
Vervuld van Gods gena;
En hullen we ons — 't is slechts een beeld —
In 't kleeid der Reseda.
Zij mist wel uiterlijken tooi
Maar geeft een zoeten geur,
En stelt, 't zij 't vriend of vijand is,
Den plukker nooit te leur.